

Arrest

nr. 308 628 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in België in op 3 september 2015.

1.2. Op 9 september 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') bevestigde deze beslissing in een arrest van 4 december 2017.

1.3. Verzoeker diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 30 maart 2018 zonder teruggekeerd te zijn naar zijn land van herkomst. De commissaris-generaal nam op 15 mei 2018 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.4. Verzoeker diende daarna een derde, vierde, vijfde, zesde, zevende, achtste, negende, tiende elfde verzoek in op respectievelijk 11 juni 2018, 31 juli 2019, 26 februari 2020, 24 november 2020, 23 maart 2021,

8 juni 2021, 3 augustus 2021, 6 september 2022 en 4 augustus 2023. De commissaris-generaal nam met betrekking tot deze verzoeken een beslissing niet-ontvankelijk (volgend verzoek) respectievelijk op 11 december 2018, 30 januari 2020, 11 maart 2020, 23 december 2020, 20 april 2021, 30 juni 2021, 11 juli 2022, 1 december 2022 en 30 augustus 2023. Verzoeker tekende tegen deze beslissingen geen beroep aan.

1.5. Verzoeker diende op 29 januari 2024 een twaalfde verzoek om internationale bescherming in op 29 januari 2024.

1.6. De commissaris-generaal nam op 19 februari 2024 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Afghaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Mirza Aliabad, Surkhrod, Nangarhar. U verklaarde het volgende tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming: Uw vader zou gewerkt hebben in de bibliotheek van de meisjesafdeling van een school in Amir khel. Uw broer die gestudeerd had, zou in het verleden voor het “Swedish Committee for Afghanistan” en voor “The Asia Foundation” gewerkt hebben. Naderhand zou hij voor het Ministerie van Onderwijs gewerkt hebben. Omwille van hun werk zouden ze beiden mondeling bedreigd zijn door de Taliban. Ze zouden een dreigbrief ontvangen hebben. Uw vader en broer zouden op 07/03/1394 (28/05/2015) voor boodschappen naar Jalalabad gegaan zijn. Op de terugweg zou uw vader vermoord zijn door de Taliban en uw broer zou verdwenen zijn. Tijdens de begrafenis van uw vader zou u publiekelijk wraak gezworen hebben. U zou naar uw oom in Amir khel vertrokken zijn, waar u nog eens anderhalve maand verbleef vooraleer u naar Europa vertrok over land.

*Op 3 september 2015 diende u een **eerste verzoek in om internationale bescherming** in België in. U beweerde minderjarig te zijn. Ter ondersteuning van dit verzoek om internationale bescherming legde u volgende stukken neer: een taskara, een dreigbrief van de Taliban, werkdocumenten van uw vader en uw broer.*

Op 9 september 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en bovendien bleek u over een redelijk intern vestigingsalternatief in Jalalabad te beschikken. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. U legde hierbij artikels met een algemene inhoud voor samen met foto's van uw familieleden, de taskara van uw broer, een CD, een attestering van uw problemen, en de oude taskara van uw vader. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) volgende bovenstaande beslissing op 4 december 2017.

*Zonder teruggekeerd te zijn naar uw land van herkomst diende u op 30 maart 2018 een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. U beweerde dat de Taliban u nog steeds zouden zoeken. De Taliban zouden zelfs in uw huis gestationeerd zijn, waardoor uw familie het huis verlaten heeft. Voorts verwees u naar de documenten die u in het kader van uw eerste verzoek in beroep voor de RvV neerlegde, zijnde een CD, foto's, taskara's en een attestering door de dorpsoudsten. Op 15 mei 2018 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw tweede verzoek om internationale bescherming. U baseerde uw tweede verzoek namelijk volledig op de feiten die u aanhaalde bij uw eerste verzoek en die ongeloofwaardig werden bevonden. U bracht geen nieuwe documenten aan, maar verwees naar de documenten die reeds werden beoordeeld door de RvV in het beroep bij uw eerste verzoek. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.*

*Zonder teruggekeerd te zijn naar uw land van herkomst diende u op 11 juni 2018 een **derde verzoek** om internationale bescherming in. U verklaarde hierbij wederom dat uw broer ontvoerd werd en verklaarde bijkomend dat uw moeder ziek is, dat een neef die voor het nationale leger werkte een vijf- à zestal maanden geleden door de Taliban werd gedood en dat u problemen heeft met uw zicht. Verder verklaarde u dat Jalalabad niet veilig is om zich te vestigen. U legde medische documenten betreffende uw oogproblemen en een DVD met daarop beelden van een aanslag in Jalalabad voor. Op 11 december 2018 verklaarde het CGVS uw derde verzoek nietontvankelijk. U ging tegen deze beslissing niet in beroep.*

*U reisde naar Frankrijk en verbleef er ongeveer zes maanden. U keerde terug naar België in het kader van de Dublinakkoorden, waar u op 31 juli 2019 een **vierde verzoek** om internationale bescherming indiende. U verwees daarbij naar uw eerdere problemen, met name dat de Taliban u zouden zoeken. Daarnaast verklaarde u dat u in Frankrijk gesproken heeft in de media over de Taliban en Daesh. U vertelde dat ze onschuldige mensen doden. De Taliban zou hiervan op de hoogte zijn en u ook omwille van deze reden zoeken. Ze zouden u ervan verdenken zich bekeerd te hebben en geen moslim meer te zijn. Ter staving van uw vierde verzoek legde u een brief van de politie van 9/3/1394 (30 mei 2015), een bevestiging van de*

dorpsouderen van 18/7/1398 (10 oktober 2019), een ondersteunende brief van uw advocaat, informatie over recente incidenten in Jalalabad en een USB stick met daarop video's van recente incidenten in Jalalabad neer. Op 30 januari 2020 verklaarde het CGVS ook uw vierde verzoek niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beoordeling bij de RvV.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 26 februari 2020 een **vijfde verzoek** om internationale bescherming in. U bevestigde daarbij uw problemen zoals uiteengezet in uw vorige verzoeken om internationale bescherming. Uw problemen met uw oog zouden verslechterd zijn en u heeft ook psychologische problemen. Ook uw zus zou geleid hebben aan een depressie na de dood van uw vader en zij is intussen overleden. Voorts herhaalde u uw problemen zoals u die uiteenzette in uw vorige verzoeken om internationale bescherming. Op 11 maart 2020 verklaarde het CGVS uw vijfde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. U haalde immers geen nieuwe inhoudelijke elementen aan met betrekking op uw verzoek. U tekende geen beroep aan tegen deze beoordeling bij de RvV.

U reisde naar Frankrijk en verbleef er ongeveer twee maanden. U keerde terug naar België en diende hier op 24 november 2020 een **zesde verzoek** om internationale bescherming in. U herhaalde daarbij uw problemen zoals u die uiteenzette in uw vorige verzoeken om internationale bescherming. Verder verwees u naar de toegenomen macht van de Taliban in uw regio. Ten slotte gaf u aan ook louter omwille van uw verblijf in Europa bij eventuele terugkeer problemen met de Taliban te vrezen, omdat zij u dan als ongelovige zouden aanzien. U legde geen nieuwe documenten neer ter staving van uw zesde verzoek om internationale bescherming. Op 23 december 2020 verklaarde het CGVS ook uw zesde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. U haalde immers geen nieuwe inhoudelijke elementen aan met betrekking op uw verzoek. U tekende geen beroep aan tegen deze beoordeling bij de RvV.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 23 maart 2021 een **zevende verzoek** om internationale bescherming in. U herhaalde daarbij uw problemen zoals u die uiteenzette in uw vorige verzoeken om internationale bescherming. Verder verwees u opnieuw naar de slechte algemene situatie in Surk Rod en legde ter staving daarvan een deel van een rapport van het CGVS, een deel van een EASO rapport en een stuk uit een arrest van de RvV neer. Voorts gaf u aan ook te vrezen gedood te worden door een oom omdat hij uit is op jullie gronden. Ten slotte herhaalde u ook louter omwille van uw verblijf in Europa bij eventuele terugkeer problemen met de Taliban te vrezen, omdat zij u dan als ongelovige zouden aanzien. Op 20 april 2021 verklaarde het CGVS ook uw zevende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk.

U haalde immers geen nieuwe inhoudelijke elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor een beschermingsstatus in aanmerking komt. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 8 juni 2021 een **achtste verzoek** om internationale bescherming in. U gaf daarbij aan tot dusver steeds gelogen te hebben over uw werkelijke asielmotief. U zou immers een talib verwond hebben na een dispuut tussen uw vader en de Taliban over de betaling van 'usher' en zou in België bang geweest zijn als een crimineel beschouwd te worden. Bij het incident met de Taliban, waarbij uw vader eerst in het been geschoten werd en u uit reactie op een talib schoot, zouden uiteindelijk drie talibs gedood zijn door een politiekonvooi. De Taliban zou u verantwoordelijk achten voor hun dood en u willen vermoorden. U zou enkele dagen ondergedoken zijn bij een maternale oom en Afghanistan daarom verlaten hebben. U gaf ook aan initieel een valse taskara te hebben neergelegd. Verder herhaalde u de slechte algemene situatie in Afghanistan te vrezen, dewelke naar uw vermoeden slechter zou worden. Voorts gaf u opnieuw aan de Taliban te vrezen louter omwille van uw verblijf in Europa omdat zij u dan als ongelovige zouden aanzien. Ten slotte gaf u aan dat uw zus, A. F., intussen ook in België zou zijn. Ter staving van uw achtste verzoek legt u een kopie neer van uw 'echte' taskara, zes foto's van uw jongere broer en vader in Afghanistan en een kopie van de Belgische verblijfskaart van uw zus. Op 30 juni 2021 verklaarde het CGVS ook uw achtste verzoek om internationale bescherming onontvankelijk. U haalde immers geen nieuwe inhoudelijke elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor een beschermingsstatus in aanmerking komt. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 3 augustus 2021 een **negende verzoek** om internationale bescherming in. U verklaarde de Taliban te vrezen in Afghanistan door de werkzaamheden van uw broer bij buitenlandse zaken. Daarnaast vreest u hen omdat u een talib zou verwond hebben. U voegde hieraan toe dat uw broer kort voor de machtsovername van de Taliban gevlucht is naar de Verenigde Staten. Daarbovenop hebt u deelgenomen aan een protest in Antwerpen in september tegen de machtsovername van de Taliban. U herhaalde alsook dat u lijdt onder stress, psychologische problemen en een oogprobleem. Ten slotte voegde uw advocaat hier nog aan toe dat u reeds langdurig verblijft in België en duidt op de visie van de Taliban op Afghanen die in het buitenland verblijven. Ter staving van uw negende verzoek legde u het visum van uw broer neer (kopie), een brief gericht aan Z. U. R. H. (kopie), mails omtrent de repatriëring van uw broer en een schrijven van uw advocaat waarin meerdere artikelen over de algemene situatie in

Afghanistan worden opgesomd. Op 11 juli 2022 verklaarde het CGVS ook uw negende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. U haalde immers geen nieuwe inhoudelijke elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor een beschermingsstatus in aanmerking komt. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 6 september 2022 een **tiende verzoek** om internationale bescherming in. U gaf aan dat u in België wilt blijven om een leven op te bouwen. U verklaarde dat uw zus hier is, u hier vrienden heeft en u geïntegreerd bent in België. Uw familie heeft problemen in Afghanistan maar hebt hier geen verdere informatie over omdat uw moeder dat niet met u wilt delen om u stress te besparen. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreesde u onmiddellijk gedood te worden door de taliban omdat u als ongelovige zal gezien worden. Ter staving van uw tiende verzoek legde u een brief van uw broer (Z. U. R.) omtrent zijn werkzaamheden en een werkcontract van uw broer neer, een schrijven van uw advocaat en acht getuigenissen. Op 1 december 2022 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk omdat u geen elementen had aangereikt die een ander licht konden werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U bleef in België en diende op 4 augustus 2023 een **elfde verzoek** in, u gaf aan nog steeds dezelfde problemen te hebben en stelt u deelgenomen te hebben aan protesten tegen de taliban en 'de schoolban' van meisjes in Antwerpen en Brussel. U voegt nog toe hier in behandeling te zijn voor tbc. Ter staving van uw actueel verzoek legde u medische stukken neer om aan te tonen dat u hier behandeld wordt voor tbc en een verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen in toepassing van artikel 9 ter VW. Op 30 augustus 2023 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk omdat u zich grotendeels baseerde op uw eerder aangehaalde motieven. Wat betreft uw medische situatie werd u erop gewezen dat deze materie niet onder het toepassingsgebied van internationale bescherming valt, terwijl ook werd geoordeeld dat u niet aannemelijk wist te maken dat u niet aannemelijk had gemaakt dat u door uw beweerde deelname aan een betoging in België in het vizier van de taliban zou lopen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 29 januari 2024 een **twaaalfde verzoek** om internationale bescherming in. U stelt dat u bij uw vorige verzoeken niet vermeldde dat u in Afghanistan als vrouwenrechtenactivist werkte en dat u omwille hiervan vreest door de taliban te worden gedood bij terugkeer naar Afghanistan. Ter staving van uw verzoek legt u uw originele badge neer, alsook diverse certificaten van uw werk (zowel originelen als kopieën), een begeleidende brief van uw advocaat met als bijlages diverse kopieën van documenten in verband met uw werk, het werk van uw zus, het werk van uw broer, documenten in verband met uw broers migratie naar en verblijf in de Verenigde Staten, een verklaring van uw zus, foto's van uw broer en vader en de Belgische verblijfskaart van een zekere G. R., die na u voor dezelfde organisatie zou hebben gewerkt in Afghanistan. U legt ook een psychologisch attest neer en een medisch attest betreffende uw tuberculose.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw elfde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U legt een attest voor betreffende uw behandeling voor tuberculose. Zoals ook bij uw vorige verzoek het geval was, dient te worden opgemerkt dat nergens uit deze stukken blijkt dat u niet in staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen, noch toont u dit zelf in concreto aan.

U legt ook een psychologisch attest neer. Het attest benoemt slaapproblemen, nachtmerries, flashbacks, verhoogde alertheid, psychosomatische hoofdpijn, concentratie- en geheugenproblemen als symptomen. Uw psycholoog vermoedt dat het posttraumatische stressstoornis en depressie betreft.

Er dient echter te worden vastgesteld dat het document bijzonder summier is en dat nagenoeg alle symptomen die erin worden vernoemd zich louter op uw verklaringen baseren. De diagnostische component van het attest is veel voorzichtiger, hypothetischer en beperkter: uw psycholoog stelt te vermoeden dat u aan posttraumatische stressstoornis en depressie lijdt. Hoe dan ook verklaart u zelf dat uw psychologische problemen u niet in de weg staan bij het afleggen van verklaringen in het kader van de asielprocedure (vragenlijst procedurele noden 12e verzoek).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat uw verzoek nietontvankelijk moet verklaard worden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk dat u in werkelijkheid jarenlang als vrouwenrechtenactivist werkte in Afghanistan, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Er kan geen enkel geloof worden gehecht aan het vrouwenrechtenactivisme dat u aanhaalt. Uw uitzonderlijk laattijdige vermelding van dat vermeend activisme ondermijnt immers elke vorm van geloofwaardigheid ervan.

U diende uw eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken in op 3 september 2015 en maakte doorheen één onderzoek ten gronde, een beroepsprocedure voor de RvV in het kader van dat eerste verzoek en tien volgende verzoeken nooit melding van een dergelijk profiel als activist. Nochtans liggen vrouwenrechten in uw land van herkomst reeds jarenlang onder vuur vanuit verschillende hoeken, te beginnen vanuit de talibanbeweging, die Afghanistan reeds bestuurt sinds 15 augustus 2021, ruim een jaar voor uw tiende verzoek om internationale bescherming.

Het raakt dan ook kant noch wal dat u dit profiel als vrouwenrechtenactivist nooit eerder vernoemde, noch als centraal asielmotief, noch terloops. Bovendien geeft u in het kader van uw twaalfde verzoek zelf nadrukkelijk toe dat u dit element bewust achterwege liet doorheen uw verschillende procedures (verklaring volgend verzoek, vraag 17).

Gevraagd waarom u een dergelijk cruciaal element niet aanbracht bij één van uw elf vorige aanvragen, stelt u dat u dat zelf wel wilde maar dat andere mensen u aanraadden om dit niet te doen, omdat dit de zaken erger zou maken voor u (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Dit kan vanzelfsprekend geenszins als een afdoende verklaring worden beschouwd. Er werd u immers keer op keer voorgehouden dat u alle relevante elementen in uw verzoek waarheidsgetrouw diende weer te geven, een essentiële component van de medewerkingsplicht waar u als verzoeker om internationale bescherming toe gebonden bent. Uw stelling dat u zelf eigenlijk wel melding wilde maken van de kwestie (verklaring volgend verzoek, vraag 17), ondergraaft nog verder de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in werkelijkheid activist was in Afghanistan maar dat u doorheen vele jaren en asielaanvragen verborgen hield voor de Belgische autoriteiten.

Het is bovendien niet de eerste keer dat u een volkomen nieuw element aanhaalt en stelde bedrog te hebben gepleegd bij uw vorige verzoeken. Ook in het kader van uw achtste verzoek om internationale bescherming haalde u immers eveneens aan dat u bedrieglijk was geweest in uw eerdere verklaringen. Ook in het kader van dat nieuwe element werd geoordeeld dat het uw verklaringen aan geloofwaardigheid ontbrak. De vaststelling dat u deze tactiek al eerder heeft toegepast, ondergraaft nog verder de geloofwaardigheid van het nieuwe element dat u aanbrengt in het kader van uw twaalfde verzoek.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt diverse documenten neer ter staving van uw vermeende professionele profiel. Het betreft uw originele badge, alsook diverse certificaten van uw werk (zowel originelen als kopieën) en een begeleidende brief van uw advocaat met als bijlages diverse kopieën van documenten in verband met uw werk en de Belgische verblijfskaart van een zekere G. R., die na u voor dezelfde organisatie zou hebben gewerkt in Afghanistan.

Wat betreft de begeleidende brief van uw advocaat, dient te worden opgemerkt dat deze zich louter op uw verklaringen baseert, al kan het CGVS onmogelijk nagaan of de brief daadwerkelijk een waarheidsgetrouwe weergave van uw eigen verklaringen is. In dat verband moet worden aangestipt dat u bij de DVZ veel beknoptere verklaringen aflegde over uw activisme dan die dewelke door uw advocaat worden weergegeven (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Hoe dan ook betreft het hier hoogstens bijkomende verklaringen van uw kant, die op zich geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat u pas uitzonderlijk laattijdig melding maakt van uw vermeende activisme.

Wat betreft de documenten die rechtstreeks betrekking hebben op uw werk, dient te worden opgemerkt dat hieraan geen enkele bewijskracht kan worden toegekend. De badge ziet er overigens gloednieuw uit terwijl ze luidens uw huidige verklaringen dateert van voor 2015. Wat betreft de originele stukken benadrukt het CGVS dat in Afghanistan corruptie en documentenfraude dermate wijdverspreid zijn dat zelfs originele stukken niet bewijskrachtig zijn. Dat geldt nog meer voor fotokopieën, die met enig knip- en plakwerk eenvoudig kunnen worden vervalst. Sommige certificaten waarvan u stelt dat ze origineel zijn, zijn overduidelijk fotokopieën. Hetzelfde geldt voor de documenten van het werk van uw broer en zus, alsook de kopie van een verklaring van uw zus die u neerlegt.

U legt diverse documenten neer in verband met uw broers migratie naar de Verenigde Staten. Het CGVS aanvaardde reeds in de beslissing inzake uw negende verzoek dat uw broer naar de Verenigde Staten verhuisde, al kon geen geloof worden gehecht aan de motieven achter deze migratie (beslissing 9e VIB p 3). De kopieën die u in het kader van uw huidige verzoek neerlegt beschikken niet over de bewijskracht om die appreciatie om te buigen.

Hoe dan ook raakt dit document niet aan uw centrale nieuwe element, namelijk dat u zelf vrouwenrechtenactivist geweest zou zijn in Afghanistan. Ook de foto's van uw broer die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen.

U legt een psychologisch attest neer en een attest van uw tuberculose. De impact van uw medische en psychologische problematieken werd reeds besproken in deze beslissing. U maakt verder niet aannemelijk dat uw psychologische problemen of besmetting met tuberculose op zich aanleiding zouden geven tot een nood aan internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

*Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die

voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiïeten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U verklaart weliswaar te lijden aan tuberculose en oogproblemen (verklaring 12e verzoek vraag 13) maar laat na op enige wijze te concretiseren dat u door deze medische problemen een verhoogde kans loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van

herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat*

dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven stonden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulperzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid

ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan.

Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanistan die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanistan die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanistan die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt vooreerst dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, houdt een theoretisch betoog over de vluchtelingendefinitie en stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte geconcludeerd heeft dat hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht. Hij wijst erop dat afgezien van zijn eigen verklaringen zijn raadsman een zeer uitgebreid schrijven heeft gericht aan het CGVS waarin de nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet worden verduidelijkt. Hij geeft aan de inhoud van dit schrijven te hernemen. Verzoeker voert daarin als nieuw element aan dat hij actief was op het vlak van vrouwenrechten. Verzoeker verontschuldigt zich voor het feit dat hij niet eerder "*heeft kunnen naar voren brengen wat de waarheid is en de problemen die hij heeft gekend*". Hij stelt dat hij tot de 12^e graad heeft gestudeerd en dat hij tijdens zijn schooltijd lid werd van de organisatie 'Youth Change Civil Society'. Zijn betrokkenheid begon in de 10^e klas, geïnspireerd door zijn vriend H. die actief was in vrijwilligerswerk voor de overheid en hij leerde via hem over het onbetaalde, maatschappelijk waardevolle karakter van dit vrijwilligerswerk. Om zich bij deze organisatie aan te sluiten moest hij een gesprek hebben met J.M., het hoofd van de vereniging in Shamshapoor, waar hij werd beoordeeld op zijn interesse en toewijding waarna hij een lidkaart kreeg. Hierdoor kreeg hij ook de kans zich in te zetten voor zijn lokale gemeenschap en met name voor vrouwen. Hij betoogt vervolgens:

"Verzoeker nam deel aan activiteiten die gericht waren op het onderwijzen van de lokale bevolking over het belang van meisjesonderwijs. Samen met vier anderen ontwikkelde hij een cursus in Mirzaabad in Surkhrood. Na overleg met J. M. over de uitdagingen in verzoekers regio (namelijk dat de lokale bevolking in verzoekers regio scholing van meisjes niet nodig vonden), nam verzoeker contact op met de BRAC-organisatie om een enquête te houden. Ondanks de nabijheid van scholen, hadden meisjes geen toegang tot onderwijs, want ze werden tegengewerkt door hun familie. De cursus, gericht op meisjes en jonge vrouwen tot 20 jaar, werd ontwikkeld in samenwerking met BRAC (die volgens verzoeker geleid werd door mensen uit Bangladesh). J. M. had ook contacten met USAID. En ook USAID droeg bij dit project: ongeletterdheid cursus waarbij nadien de betrokkene naar de school kon en zich kon inschrijven. Dit was dan een bewijs dat ze hadden gestudeerd tot 6de klas. Het was een vereiste dat de docent voor de cursus een vrouw moest zijn. Verzoeker stelde aan het team voor om de cursus in zijn ouderlijk huis te laten plaatsvinden. Bij verzoekers thuis was er immers

een ruimte waar meisjes en vrouwen konden lesvolgen. Verzoekers zus, F. A., stemde ermee in om de lessen te verzorgen. Als docente gaf zij les in een breed scala aan onderwerpen, waaronder alfabetisering, wiskunde, Pashto, Dari en geschiedenis. De cursus trok 30 studenten en was vrij gewild omdat de mensen in de regio vertrouwen hadden dat ze hun 'eer' niet werd geschonden".

Verzoeker stelt vervolgens dat er een samenwerking was met M.F.A. om arme vrouwen en weduwen financieel te ondersteunen. Via UNICEF konden naaimachines worden voorzien waarmee vrouwenkleding kon worden gemaakt en nog werd een koe gekocht of kippen om eieren te verkopen. Hij stelt: "Cliënt ging bijvoorbeeld koeien kopen: G. was een vrouw zijn echtgenoot M., ze waren beiden handicap. Ze konden van melk yoghurt maken en ze konden zo hun onderhoud voorzien. Cliënt heeft zelfs nu contact met hen. Ook heeft cliënt kippen gekocht en verdeeld aan vrouwen: ook heeft cliënt kippenhokken en kippenplaats gemaakt voor weduwen die jongere meisjes hadden. Ook cliënt ging deze vrouwen aanmoedigen om hun meisjes naar school te laten gaan". In een derde punt gaat hij in op zijn deelname aan verkiezingen en het toedienen van vaccins. Hij licht dit als volgt toe: "3.1. medewerker inzake vaccinatie: De cliënt heeft tevens diensten verricht in Mirz-abad, Bande Akhondzada en Dee-Baloo, Sawati, Qale Mahroof. In deze gebieden was hij betrokken bij het toedienen van polio vaccinaties aan kinderen en het verstrekken van informatie aan hun ouders. Deze werkzaamheden voerde hij uit via de klinieken van Amarkhel en Assasi Rokhton. De cliënt was slechts twee maanden in deze rol actief, mede omdat hij in de landbouw werkzaam was en vanwege het feit dat hij niet langer naar andere dorpen kon reizen nadat andere medewerkers waren vermoord. 3.2. Verkiezingswerk: Tijdens een van de presidentsverkiezingen, een strijd tussen Ashraf Ghani en Abdullah Abdullah, was de cliënt werkzaam bij een stemkantoor in het Lyceum Amarkhel. Zijn taken omvatten het toezicht houden, begeleiden van mensen in de rij, en het verstrekken van informatie aan kiezers. Op diezelfde dag vond er ook een aanslag plaats in de nabijheid van het stemkantoor". In een vierde punt stelt verzoeker de volgende nieuwe documenten neer te leggen: "1. Appreciatiebrief van The Upper House National Assembly d.d. 22.03.1392 Op een dag ging Jamshid Mawlawizada en dat er een gesprek was in Surkhrod district, er waren paar ouderen en er was ook een senator aanwezig met lijfwachten die aan cliënt en paar anderen een aanbevelingsbrief heeft gegeven. Waarbij aan cliënt werd afgegeven dat hij zich heeft ingezet inzake vrouwenrechten; 2. Appreciatiebrief Developoment and change association d.d. 12.01.1393 Dit was ook zoals Civil Youth. De directeur van deze organisatie was zeer goed bevriend met Jamshid Mawlawizada. Dat hij zich heeft ingezet voor studeren van de jeugd alsook voor het bijbrengen van cultuur en literatuur; 3. Certificate of appreciation Youth Change Civil Society Dit attest is uitgereikt op 10 juni 2015 aan verzoeker; 4. Badge Youth Change Civil Society verzoeker; 5. Appreciatiebrief Afghanistan Independent Human Rights Commission Cliënt heeft een cursus gevolgd in het jaar 1394 en dit ging over op welke wijze cursisten zich moesten positioneren tegenover vrouwenrechten en verdediging van vrouwenrechten; 6. Ter illustratieve titel: documenten inzake werk zus verzoeker Verzoeker legt drie attesten neer inzake het eerdere werk van zijn zus bij de organisatie Save The Children; 7. USAID Resources Skills and capacities in Early Grade Reading Project 'to whom it my concern' d.d. 15.05.2027 aangaande het werk van verzoekers broer Z. U. r. H. en zijn vrees; 8. Statement of Threat d.d. 20.12.2017: verklaring inzake vrees verzoekers broer; 9. To whom it may concern d.d. 22.10.2019; 10. Chief of Mission U.S. Embassy Kabul d.d. 12.06.2020; 11. Verklaring verzoekers zus d.d. 25.01.2024; 12. Psychologisch attest d.d. 19.11.2023; 13. Foto's verzoekers vader en verzoekers broer; 14. Identiteitskaart G. R. die na het vertrek van verzoeker bij Youth Change Civil Society heeft gewerkt en verklaring G. R.".

In een vijfde onderdeel getiteld 'vrees' betoogt verzoeker dat zijn broer Z.U.R.H. voor USAID werkte en ook voor het ministerie van onderwijs. Verzoeker was heel actief inzake vrouwenrechten, zorgde voor geleetterheid en werk en nadien zeiden de taliban dat hij met de overheid werkt en dat dit niet OK is. Hij vertelde aan M. dat hij niet werkt voor de overheid maar dat hij als student enkel zorgt dat meisjes werken en studeren. Hij werd een tijdje later gevraagd door Mawlawi die dat hij goed deed maar dat de taliban ongeletterd zijn en niet weten wat goed is en dat vrouwen helpen geen probleem is. Ook een vriend van zijn vader, M.M. is naar het huis gekomen van zijn vader en herhaalde dat de taliban dit vertelden. Verzoekers vader vroeg hem dit te stoppen waarop verzoeker hem zei dat hij goed deed en dat zijn broer en vader zelf ook voor de overheid werkt (Lyceum Amarkhel meisjesschool) en volgens verzoeker was dit een dienst. Verzoeker betoogt vervolgens dat een tijdje later vier mensen met wapens kwamen, verzoeker was op het dak en ze vroegen over verzoeker. Zijn vader zei dat hij niet thuis was en toen hij wilde verhinderen dat zij binnenkwamen werd zijn vader in zijn been geschoten. Verzoeker ging via het dak naar zijn oom langs vaderskant M. en nadien heeft hij aan hem zijn verhaal verteld waarna M. vader naar de kliniek bracht. Daarop dreigden de taliban dat hij zijn zoon aan hen moest geven. Na een korte periode en op advies van zijn oom M. is het land ontvlucht. Het geld voor de reis werd geregeld door zijn broer Z.U. en oom M. hielp hem.

Verzoeker besluit dat hij aantoont dat hij, vanwege zijn inzet voor vrouwen en vrouwenrechten in zijn werk, alsook door zijn betrokkenheid bij andere activiteiten die niet gewaardeerd werden door de Taliban, en gezien het feit dat zijn broer, vader en zus zich bezighielden met activiteiten die een risicoprofiel met zich meebrachten, blootgesteld wordt aan een verhoogd risico op vervolging. Hij citeert daarna uit de EUAA, "Country Guidance Afghanistan", January 2023 (update); 50-62 (internetlink) en stelt dat er *in casu* nieuwe elementen voorhanden zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de

commissaris-generaal zich beperkt tot te stellen dat zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn en dat het dan ook een raadsel is waarom hij niet werd gehoord.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling, of als de Raad zou oordelen dat hij hier niet voor in aanmerking komt hem de subsidiaire bescherming toe te kennen in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de brief van de raadsman van verzoeker van 31 januari 2024 toe aan het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar

geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van de Asielprocedurerichtlijn. De formulering van artikel 40 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn) bevat geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek.

De Raad dient rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan deze bepaling van het Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In zijn arrest LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken, waarbij in een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die ontvankelijke verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase of voorafgaand onderzoek *“om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 36). Slechts indien dit daadwerkelijk het geval is wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn *“teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 37). Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Bij de uitlegging van de desbetreffende bepalingen van de Asielprocedurerichtlijn wijst het Hof uitdrukkelijk op overweging 36 van deze richtlijn waaruit blijkt dat de procedure voor toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel heeft de lidstaten in staat te stellen om elk volgend verzoek dat wordt ingediend zonder nieuwe elementen of bevindingen als niet-ontvankelijk af te wijzen teneinde het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen. Het onderzoek van een volgend verzoek dient volgens het Hof dan ook beperkt te blijven tot *“de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd”* (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 50). De uitlegging die zou inhouden dat elk volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden op de enkele grond dat het is gebaseerd op elementen of bevindingen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn vorig verzoek had kunnen voorleggen, zou volgens het Hof verder gaan dan noodzakelijk is om de eerbiediging van het beginsel van het gezag van gewijsde te waarborgen en zou afbreuk doen aan een behoorlijk en volledig onderzoek van de situatie van verzoeker (HvJ, C-18/20, XY t. *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, 9 september 2021, punten 43 en 44).

Het Hof wijst er verder op dat de Asielprocedurerichtlijn geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van een volgend verzoek moet, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, gebeuren overeenkomstig artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Kwalificatierichtlijn) en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 61).

Tot slot heeft het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld dat: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt. 62).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn huidig volgend verzoek dat het om zijn twaalfde verzoek om internationale bescherming gaat (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 15). Hij stelt enkele dingen niet te hebben verteld in zijn vorige verklaringen omdat mensen hem het verkeerde advies te hebben gegeven. Hij licht toe dat *“een sociaal activist was en dat ik werkte voor vrouwenrechten. Ik sprak met mensen die hun dochters niet naar school lieten gaan. Het waren projecten die gesteund werden door de VS en andere buitenlandse organisaties”*. Gevraagd waarom hij dit niet heeft verteld in één van de 11 vorige verklaringen antwoordt verzoeker: *“Ik wilde dit, maar andere mensen zeiden dat het dingen erger zou maken voor mij. Mijn advocaat zei dat ik het vandaag moest zeggen”*. Gevraagd om toe te lichten waarom het erger zou zijn stelt verzoeker: *“Toen ik hier aankwam had ik vingerafdrukken in Hongarije. Om deportatie te vermijden naar Hongarije verklaarde ik minderjarig te zijn. Hierdoor moest ik ook liegen over mijn werk als sociaal activist”*. (Verklaring volgend verzoek, vraag 17). Hij verklaart ook *“ik hielp ook mee aan een organisatie Brag, waarbij ik zorgde voor schoolgerief voor een opleiding. Mijn zus was een leerkracht binnen die organisatie”* (Verklaring volgend verzoek, vraag 17).

Verzoeker legt ter staving van zijn huidig verzoek een originele badge neer waarop vermeld staat Youth Change Civil Society en een foto, alsook een origineel *“Certification of Appreciation”* uitgegeven op 10 juni 2015 door de Youth Change Civil Society, waarop verzoekers naam is vermeld als *“social activist”*, een origineel document waarop vermeld staat Development en Change Association – NGR maar dat verder niet vertaald is en een kopie van een document waarop vermeld is *“Islamic Republic of Afghanistan National Assembly The Upper House”* en waarvan de inhoud verder evenmin vertaald is. Verder legde verzoek een brief neer van zijn advocaat van 31 januari 2024, waarvan de inhoud hernomen is in het verzoekschrift en waaraan kopieën van volgende documenten zijn toegevoegd: een document waarop Afghanistan Independent Human Rights Commission vermeld wordt maar waarvan de inhoud verder niet vertaald is (omschreven in de inventaris bij de brief als Appreciatiebrief Afghanistan Independent Human Rights Commission); drie certification op naam van Ms. F. opgesteld in het Engels en uitgegeven door Save the Children Sweden – Norway Community Based Schools Project in 2006 (aangeduid in de inventaris bij de brief als ‘ter illustratieve titel: documenten inzake werk zus verzoeker’); een in het Engels opgesteld document van het bedrijf Chemonics getiteld ‘USAID Resources, Skills and Capacities in Early Grade Reading Project Kabul, Afghanistan’ van 15 mei 2017 en een ‘Statement of Threat’ van Z.U.R.H. van 20 december 2017 (aangeduid in de inventaris bij de brief als betrekking hebbende op het werk van verzoekers broer Z.U.R.H. en zijn vrees en verklaring inzake vrees verzoekers broer), een aanbevelingsbrief van Chemonics met betrekking tot Z.U.H.R. van 22 oktober 2019, een document van Amerikaanse Ambassade in Afghanistan van 16 december 2020 getiteld Chief of Mission Approval for Afghanistan Special Immigrant Visa Status met betrekking tot Z.U.H.R.; een niet vertaald document (aangeduid in de inventaris bij de brief als ‘verklaring verzoekers zus d.d. 24.01.2024’); een psychologisch attest van 19 november 2023 met betrekking tot verzoeker, foto’s van verzoekers vader en verzoekers broer en de identiteitskaart van G.R. (omschreven in de inventaris bij de brief als ‘identiteitskaart G.R. die na het vertrek van verzoeker bij Youth Change Civil Society heeft gewerkt).

De verklaringen van verzoeker en de voormelde documenten met betrekking tot zijn eigen activiteiten voor de Youth Change Civil Society werden nog niet eerder afgelegd en neergelegd. In die zin gaat het om nieuwe elementen. Na grondige lezing van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten in het kader van zijn huidig twaalfde verzoek om internationale bescherming dient evenwel te worden besloten dat deze nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming.

Zoals reeds aangehaald gaat het *in casu* om verzoekers twaalfde verzoek om internationale bescherming in België nadat de vorige tien verzoeken telkens niet-ontvankelijk werden verklaard en verzoeker tegen geen enkele van deze beslissingen beroep aantekende. De vaststelling dat hij nu pas voor het eerst verklaart dat hij voor een vereniging werkte die voor vrouwenrechten ijverde en hen ondersteunde en voor een organisatie Brag waarbij hij zorgde voor schoolmateriaal voor een opleiding ondermijnt reeds op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan. Indien verzoeker daadwerkelijk een sociaal activist was in Afghanistan voor zijn vertrek uit dit land in 2015 en dit blijkbaar de ware reden voor zijn vertrek uit Afghanistan is en hierom vervolging vreest kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij dit van bij binnenkomst in België zou hebben gemeld.

Er valt geen goede reden te bedenken waarom verzoeker dit niet zou gezegd hebben tijdens zijn eerste of 10 daaropvolgende verzoeken indien dit de waarheid zou zijn en verzoeker blijkt er ook geen aan te reiken. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gevraagd waarom hij dit niet vermeldde tijdens een van zijn vorige elf verzoeken verklaart verzoeker Gevraagd waarom hij dit niet heeft verteld in één van de 11 vorige verklaringen antwoordt verzoeker: *“Ik wilde dit, maar andere mensen zeiden dat het dingen erger zou maken voor mij. Mijn advocaat zei dat ik het vandaag moest zeggen”*. Gevraagd om toe te lichten waarom het erger zou zijn stelt verzoeker: *“Toen ik hier aankwam had ik vingerafdrukken in Hongarije. Om deportatie te vermijden naar Hongarije verklaarde ik minderjarig te zijn. Hierdoor moest ik ook liegen over mijn werk als sociaal activist”*. (Verklaring volgend verzoek, vraag 17). In de beslissing van de

commissaris-generaal van 8 februari 2017 waarbij verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd wordt verwezen naar het resultaat van de leeftijdtest die werd uitgevoerd op vraag van de Dienst Voogdij en waaruit bleek dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij toen beweerde, niet minderjarig maar meerderjarig was bij binnenkomst in 2015. Dat hij zou hebben moeten liegen over zijn werk als sociaal activist omdat hij ook gelogen had over zijn leeftijd kan hoegenaamd niet overtuigen nu reeds bij zijn eerste verzoek was gebleken dat hij niet de waarheid had verteld over zijn leeftijd.

Er kan bovendien evenmin ingezien worden waarom hij vervolgens 10 verzoeken lang zou zwijgen over zijn activiteiten als vrouwenrechtenactivist indien hij zich daarvoor daadwerkelijk zou hebben ingezet. Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing zijn vrouwenrechten in Afghanistan al jarenlang en dus ook voor de recentste machtsvername door de taliban in augustus 2021 gecontesteerd en blijkt uit de landeninformatie dat activisme voor vrouwenrechten altijd al risico's met zich meebracht. Dit is zeker het geval na de machtsvername door de taliban, aangezien de mensenrechtenschendingen ten aanzien van vrouwen en meisjes onder het huidige talibanbewind dermate ernstig zijn dat zij als dusdanig een risicoprofiel hebben en dat voor hen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging omwille van religie kan worden aangenomen volgens de EUAA *Country Guidance Afghanistan*, January 2023 (p. 86-91). Het is duidelijk dat ook personen die daadwerkelijk voor vrouwenrechten strijden ernstige problemen hebben in Afghanistan. Het is dan ook onbegrijpelijk en volkomen onaannemelijk dat verzoeker deze activiteiten niet zou vermeld hebben bij zijn verzoeken ingediend in 2022 en 2023 en dus ruimschoots na de machtsvername door de taliban, indien hij daadwerkelijk betrokken zou zijn geweest bij projecten waarbij hij onder meer vrouwen aanmoedigde om hun dochters naar school te laten gaan, zoals aangehaald in de begeleidende brief van zijn advocaat die verzoeker neerlegde bij de indiening van zijn huidige verzoek en herhaald in het verzoekschrift. Zelfs indien zou worden aangenomen, wat *in casu* zeker niet het geval is, dat verzoeker zich aanvankelijk liet leiden door slecht advies om hierover niets te vertellen, kan dit geenszins verklaren waarom hij dit al die jaren verzwegen. De laconieke mededeling in het verzoekschrift dat verzoeker zich *“wenst te verontschuldigen voor het feit dat hij niet eerder heeft kunnen naar voren brengen wat de waarheid is aangaande vrees en de problemen die hij heeft gekend”* doet hier geen afbreuk aan.

Met betrekking tot de documenten die verzoeker neerlegde met betrekking tot zijn activiteiten voor de Youth Change Civil Society, met name de badge en het certificaat uitgegeven in 2015, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“De badge ziet er overigens gloednieuw uit terwijl ze luidens uw huidige verklaringen dateert van voor 2015. Wat betreft de originele stukken benadrukt het CGVS dat in Afghanistan corruptie en documentenfraude dermate wijdverspreid zijn dat zelfs originele stukken niet bewijskrachtig zijn. Dat geldt nog meer voor fotokopieën, die met enig knip- en plakwerk eenvoudig kunnen worden vervalst. Sommige certificaten waarvan u stelt dat ze origineel zijn, zijn overduidelijk fotokopieën”*. Verzoeker laat deze motieven in het verzoekschrift volkomen ongemoeid. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat alle mogelijke soorten Afghaanse documenten kunnen vervalst worden en dat dit ook buiten de grenzen van Afghanistan gebeurt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, juni 2023, p. 67). Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. De door verzoeker neergelegde documenten dienen samen met zijn verklaringen beoordeeld worden en in licht van de voormelde landeninformatie. In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoeker gevraagd wat de naam is van de organisatie waarvoor hij sociaal activist was antwoordt *“Zwad Badloon, social community”* en ter terechtzitting gevraagd hoe de organisatie heette waarvoor hij actief was hij verklaart dat hij niet op de naam kan komen. Verder blijkt één van documenten die verzoeker aanduidt als een origineel duidelijk een kopie zoals in de bestreden beslissing gesteld en geeft verzoeker verder ook geen enkele toelichting bij de niet in het Engels opgestelde documenten waarvan ook geen vertaling voorligt. Waar verzoekers advocaat ter terechtzitting nog betoogt dat het logisch is dat de badge zo goed als nieuw is aangezien het in een plastic houder zit precies om het tegen beschadiging te beschermen, blijkt ook de plastic houder zelf zo goed als nieuw te zijn. Verder verklaart verzoeker bij de indiening van zijn huidige volgend verzoek dat de documenten gerelateerd aan zijn werk als sociaal activist door zijn zus zijn meegebracht toen zij in 2019 naar Afghanistan is gegaan (Verklaring volgend verzoek, vraag 19), waardoor het des te onbegrijpelijker is dat hij deze documenten niet eerder heeft neergelegd. Waar de kopie van de Belgische verblijfskaart van een persoon zou zijn die na verzoeker voor dezelfde organisatie zou hebben gewerkt, ligt geen enkel document voor waaruit kan blijken dat deze persoon ook voor de Youth Change Civil Society of Brag zou hebben gewerkt en blijkt dit zelfs niet uit de uiterste korte verklaring van deze persoon die ook werd neergelegd. Daarin wordt enkel gesteld dat hij verzoeker kent en dat verzoeker actief was in de strijd voor vrouwenrechten in de regio en dat zijn engagement begon toen hij werd gerekruteerd door de heer J.M.. In het licht van het voorgaande kan aan dergelijke loutere verklaring, waarin zelfs de naam van de organisatie niet wordt genoemd, geen bewijswaarde worden toegekend.

Wat betreft de brief van verzoekers advocaat van 31 januari 2024 die door verzoeker eveneens werd neergelegd bij de indiening van zijn huidige volgend verzoek wordt in de bestreden beslissing als volgt

gemotiveerd: *“Wat betreft de begeleidende brief van uw advocaat, dient te worden opgemerkt dat deze zich louter op uw verklaringen baseert, al kan het CGVS onmogelijk nagaan of de brief daadwerkelijk een waarheidsgetrouwe weergave van uw eigen verklaringen is. In dat verband moet worden aangestipt dat u bij de DVZ veel beknoptere verklaringen aflegde over uw activisme dan die dewelke door uw advocaat worden weergegeven (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Hoe dan ook betreft het hier hoogstens bijkomende verklaringen van uw kant, die op zich geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat u pas uitzonderlijk laattijdig melding maakt van uw vermeende activisme”*. Verzoeker voert geen enkel verweer tegen deze beoordeling. Uit de lezing van verzoekers eigen verklaringen en de brief van zijn advocaat die hij heeft neergelegd blijkt inderdaad dat deze laatste veel gedetailleerder is. Voor zover het verzoeker vrij staat om een brief van zijn advocaat neer te leggen en daarnaar te verwijzen, kan wel rekening worden gehouden met het gegeven dat zijn eigen verklaring veel summierder zijn dan wat in de brief wordt uiteengezet. In dat verband dient ook te worden vastgesteld dat waar in de brief wordt verwezen naar verzoekers activiteiten als medewerking aan een vaccinatiecampagne en in een stembureau tijdens verkiezingen in Afghanistan, verzoeker beide activiteiten zelf niet eens vermeldde en dat verder ook niet wordt geduid hoe en waarom hij hierdoor vervolging of ernstige schade riskeert.

Het overzicht en korte inhoud van zijn vorige elf verzoeken om internationale bescherming zoals weergegeven in het onderdeel feitenrelaas van de bestreden beslissing wordt door verzoeker niet betwist of gecorrigeerd. Hierin wordt ondermeer uiteengezet dat hij bij zijn achtste verzoek, ingediend op 8 juni 2021 aangaf tot dan toe steeds gelogen te hebben over zijn werkelijk asielmotief en dat hij een talib zou verwond hebben na een dispuut tussen zijn vader en de taliban over ‘usher’ en in België bang was om als een crimineel beschouwd te worden. Verzoekers vader zou in zijn been geschoten zijn geweest en in een reactie zou verzoeker op een talib geschoten hebben en zou uiteindelijk drie talibs gedood zijn door een politiekonvooi. De taliban zouden hem verantwoordelijk hebben gehouden voor de dood van deze talibs en hem willen vermoorden. Na enkele dagen te zijn ondergedoken bij een maternale oom zou hij Afghanistan verlaten hebben. Verzoeker verklaarde volgens de bestreden beslissing toen ook dat hij een valse taskara zou hebben neergelegd.

Hieruit blijkt reeds dat verzoeker ook in het verleden na zeven verzoeken om internationale bescherming zijn voordien ongeloofwaardig bevonden asielrelaas fundamenteel wijzigde. Ook dit achtste verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard en verzoeker berustte in de beoordeling die toen werd gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat het niet de eerste keer is dat verzoeker een volkomen nieuw element aanhaalt en stelt bedrog te hebben gepleegd bij zijn vorige verzoeken en dat ook aan die verklaringen afgelegd in het kader van zijn achtste verzoek om internationale bescherming geen geloof kon worden gehecht. *In casu*, gelet op het gegeven dat om verzoekers twaalfde verzoek om internationale bescherming gaat en verzoeker ook in het kader van zijn tiende en elfde verzoek, die werden ingediend respectievelijk ongeveer een jaar en twee jaar na de machtsovername door de taliban de mogelijkheid had om zijn voorgehouden activiteiten als vrouwenrechtenactivist en zijn rol bij een verkiezingscampagne als nieuwe elementen voor te leggen, kan de Raad de bestreden beslissing onderschrijven waar wordt gesteld dat de vaststelling dat verzoeker deze tactiek al eerder heeft toegepast nog verder de geloofwaardigheid van het nieuwe element aangehaald in het kader van zijn twaalfde verzoek om internationale bescherming ondergraaft.

Met betrekking tot de documenten die betrekking hebben op Z.U.R.H., verzoekers broer, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat: *“U legt diverse documenten neer in verband met uw broers migratie naar de Verenigde Staten. Het CGVS aanvaardde reeds in de beslissing inzake uw negende verzoek dat uw broer naar de Verenigde Staten verhuisde, al kon geen geloof worden gehecht aan de motieven achter deze migratie (beslissing 9e VIB p 3). De kopieën die u in het kader van uw huidige verzoek neerlegt beschikken niet over de bewijskracht om die appreciatie om te buigen. Hoe dan ook raakt dit document niet aan uw centrale nieuwe element, namelijk dat u zelf vrouwenrechtenactivist geweest zou zijn in Afghanistan. Ook de foto's van uw broer die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen”*. Verzoeker weet deze motieven niet te weerleggen door louter de secties in de EUAA Country Guidance Afghanistan inzake leden van de veiligheidsdiensten van de voormalige regering, medewerkers van de voormalige overheid, personen die geaffilieerd zijn met buitenlandse troepen en personen die gepercipieerd worden als aanhangers van het NRF te citeren. Daarmee weerlegt hij geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing dat in het kader van zijn negende verzoek aanvaard werd dat zijn broer naar de Verenigde Staten is verhuisd maar dat geen geloof kon worden gehecht aan de motieven inzake deze migratie en dat dit hoe dan ook geen verband houdt met het centrale nieuwe element, met name dat hijzelf vrouwenrechtenactivist was. Het zelfde geldt voor de documenten die hij heeft neergelegd met betrekking tot zijn zus en de toelichting bij haar activiteiten, waarvan hij evenmin duidt hoe deze activiteiten voor verzoeker als nieuwe elementen te beschouwen zijn in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het betoog in het verzoekschrift, dat in wezen de inhoud van de brief van verzoekers advocaat van 31 januari 2024 herneemt en waarin de beweemde activiteiten van verzoeker als vrouwenrechten activist, vaccinatiemedewerker en medewerker van een stembureau tijdens verkiezingen in Afghanistan die hij verder

niet in de tijd situeert summier worden toegelicht alsook de activiteiten van zus doet geen afbreuk aan het voorgaande waaruit blijkt dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn deze activiteiten in Afghanistan voor zijn vertrek uit dit land in 2015 fundamenteel is aangetast door het feit dat hij hierover in zijn elf voorafgaande verzoeken om internationale bescherming met geen woord heeft gerept en hij geen plausibele verklaring hiervoor biedt, dat het niet de eerste keer is dat hij gewag maakt van compleet nieuwe asielmotieven en dat gelet op de geringe betrouwbaarheid van de door hem neergelegde documenten en het feit dat een aantal van deze documenten geen betrekking hebben op verzoeker, deze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet kunnen herstellen. De uiteenzetting over verzoekers activiteiten in deze hoedanigheid in het verzoekschrift kan dan ook niet tot een andere conclusie leiden.

Ook de beoordeling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de psychologische en medische problemen van verzoeker zoals die blijken uit de twee attesten die hij hierover heeft neergelegd op zich aanleiding zouden geven tot een nood aan internationale bescherming laat verzoeker ongemoeid. Hetzelfde geldt voor de beoordeling met betrekking tot verzoekers bijzondere procedurele noden die als volgt luidt: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw elfde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U legt een attest voor betreffende uw behandeling voor tuberculose. Zoals ook bij uw vorige verzoek het geval was, dient te worden opgemerkt dat nergens uit deze stukken blijkt dat u niet in staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen, noch toont u dit zelf in concreto aan. U legt ook een psychologisch attest neer. Het attest benoemt slaapproblemen, nachtmerries, flashbacks, verhoogde alertheid, psychosomatische hoofdpijn, concentratie- en geheugenproblemen als symptomen. Uw psycholoog vermoedt dat het posttraumatische stressstoornis en depressie betreft. Er dient echter te worden vastgesteld dat het document bijzonder summier is en dat nagenoeg alle symptomen die erin worden vernoemd zich louter op uw verklaringen baseren. De diagnostische component van het attest is veel voorzichtiger, hypothetischer en beperkter: uw psycholoog stelt te vermoeden dat u aan posttraumatische stressstoornis en depressie lijdt. Hoe dan ook verklaart u zelf dat uw psychologische problemen u niet in de weg staan bij het afleggen van verklaringen in het kader van de asielprocedure (vragenlijst procedurele noden 12e verzoek). Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan”. Verzoeker laat deze motieven ongemoeid en brengt in het kader van het huidig beroep geen enkel concreet individueel element bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij riskeert in geval van terugkeer te worden beschouwd als verwesterd en om die reden als dusdanig negatief te worden gepercipieerd dat hij hierdoor vervolging riskeert.*

Waar verzoeker nog opwerpt dat het een raadsel is waarom hij niet werd gehoord en daarbij mag aangenomen worden dat hij verwijst naar het gegeven dat er geen persoonlijk onderhoud door het CGVS werd georganiseerd in het kader van zijn twaalfde verzoek om internationale bescherming wijst de Raad er vooreerst op dat hij werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige volgend verzoek en dus de mogelijkheid heeft gekregen om nieuwe elementen en stukken aan te reiken en toe te lichten. Om de hierboven uiteengezette redenen kan geen geloof worden gehecht aan zijn verklaring dat hij als vrouwenrechtenactivist, vaccinatiemedewerker en medewerker van een stembureau zou actief zijn geweest en kunnen zijn verklaringen en de neergelegde documenten niet kunnen worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker in het kader van zijn twaalfde verzoek om internationale bescherming neergelegde dreigbrieven niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad kan bijgevolg de conclusie in de bestreden beslissing bijtreden dat verzoekers verklaringen over zijn activiteiten in Afghanistan als vrouwenrechtenactivist en de overige in de brief van zijn advocaat vermelde activiteiten en de door hem neergelegde documenten niet kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

4.3. In zoverre verzoeker zich zou beroepen op de preciaire humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan dient eraan herinnerd dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde

socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld van de Raad, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen informatie aan die anders doet besluiten.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zijn betoog en de door hem neergelegde landeninformatie kan dan ook evenmin gekwalificeerd worden als nieuwe elementen of aan de orde zijnde feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere nieuwe concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

4.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Voor de eerste helft van 2023 wordt gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. De capaciteiten van ISKP worden als verminderd en beperkt omschreven. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, Januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, November 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"*, December 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, December 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in

2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*", December 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het willekeurig geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat verzoeker, wanneer hij terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid als gevolg van dit geweld in het kader van het gewapend conflict in Nangarhar. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog betoogt dat de analyse in de EUAA "*Country Guidance*" van april 2022 dat het niveau van willekeurig geweld significant lager is dan voor de machtsovername, gebaseerd is op oudere landeninformatie en hij wijst op het gebrek aan bronnen, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat de bestreden beslissing is gebaseerd op de recentere EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023 en recentere landeninformatie, waaronder de EUAA "*Country Focus*" van december 2023 en dat uit het voorgaande is gebleken dat diverse bronnen er in slagen informatie te verzamelen met betrekking tot gegevens zoals het aantal veiligheidsincidenten, de aard van deze incidenten en de impact op het aantal intern ontheemden die relevant zijn voor de beoordeling van het (volgend) verzoek in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat de analyse op basis van de achterhaalde EUAA "*Country Guidance*" van april 2022 bekritiseert is bijgevolg niet dienstig. Waar in zijn aanvullende nota nog wordt gewezen op een vernietigingsarrest van de Raad van 14 november 2023, wijst de Raad er op het gebrek aan precedentenwerking en op het feit dat dit arrest dateert van voor de publicatie van de meeste recente EUAA "*Country Focus*" van december 2023, waarop de bestreden beslissing onder meer is gebaseerd.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan, en in het bijzonder de provincie Nangarhar, verzoekers regio van herkomst, voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker doet geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden, noch kunnen dergelijke omstandigheden blijken uit het rechtsplegingsdossier.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van deze wet in aanmerking komt.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de

deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht of nieuwe feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in het kader van zijn huidige volgend verzoek werd gehoord door de DVZ. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid nieuwe elementen aan te reiken en toe te lichten kon hij nieuwe stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden

5.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET